

Дъщерята. — Постој, длжжна сжмь да ти кажа — непомнѣж що.

Князьтъ. — Напомни си го.

Дъщерята. — За тебе азъ сжмь всѣкога готова . . . Нѣ, не е това . . . Постој . . . Не е възможно да ме оставишь на вѣки ти . . . Но не е и това Ахъ! дойде ми на умътъ: Дѣтетото ти днесъ за пръвъ пжтъ се помжрда въ моето сжрдце.

Князьтъ. — Нещастна ти! какво ще се прави? живѣй прочее за него; азъ не щж да остава нити дѣтетото ти, нити тебе. Съ врѣме, може да прехаждамъ за да ви виждамъ. Утѣши се, недѣй се грижи. Дойди да те пригърна за последенъ пжтъ (като тржтѣва). Ухъ, свжрши се! оджхвамъ си. Учаквахъ бура, но нищо не стана. (Излиза той. Тя остава неподвижна). (Влиза Воденчарътъ).

Воденчарътъ. — Не ще ли ни почетешъ, княже, да влезешъ въ воденицата? . . . Но дѣ е той? кажи, дѣ е князьтъ? О! о! о! каква павиазка! цѣла обшита съ драгоцѣнни камъни! Какъ светѣжтъ! А този шийникъ . . . ето царски подарокъ. Колко е благодѣтеленъ! А що е това? Торба! Да не сж пари? Но защо стоишь като дърво и не говоришь нищо? Да не си полудѣла или оглунавѣла отъ тая нечакана радостъ?

Дъщерята. — Не вѣрвамъ, това не може да бжде. Голкова го обичахъ . . . Или е той звѣръ? Или сжрдцето му е жилѣзно?

Воденчарътъ. — За кого говоришь?

Дъщерята. — Кажи ми, тате, какъ сжмь можла да го разгнѣвиж? Изгубихъ ли хубостъта си въ разстояние на една седмица? Или сж го упоили съ любовно пиение?

Воденчарътъ. — Що искашь да кажешъ?

Дъщерята. — Тате, той отиде! Избѣгна той! И азъ, безумна, оставихъ го да си отиде! Защо се не хвахъ за политѣ му! Защо се не обѣсихъ на юздата на коньтъ му! Па нѣка ми отсѣчеше и дѣвѣтъ ржцѣ!